

ת"פ 34694/09/21 - מדינת ישראל נגד נדים זהרה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 34694-09-21 מדינת ישראל נ' זהרה(עציר)

כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ	בפני
מדינת ישראל	בעניין:
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)	
	נגד
נדים זהרה	הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד עאטף פרחאת	

גזר דין

האישום וטיעוני הצדדים

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה בעניין העונש בעבירה של נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 22.8.21 החל משעות הערב הנאשם החזיק יחד עם חברו עבדאללה אבו עסב בתת מקלע מאולתר אשר יורה ובכוחו להמית. הנשק הוחזק ברכבו של עבדאללה, מוסתר בתוך קופסת נעליים שהוכנסה לשקית, לפני המושב הימני הקדמי ברכב. ביום 23.8.21 עובר לשעה 00:03 נסעו הנאשם ועבדאללה ברכבו של עבדאללה, כשהנאשם יושב במושב הנוסע הקדמי והנשק המוסתר כאמור לעיל בין רגליו. השניים נסעו מרמאללה לכיוון ירושלים, כשבכוונתם להוביל את הנשק לשטח מדינת ישראל דרך מחסום חיזמה. עם הגעתם למחסום השניים עוכבו ובחיפוש ברכב נתפס הנשק.

2. **ב"כ המאשימה** טען כי מעשיו של הנאשם פוגעים בערכים מוגנים של בטחון האזרחים ושלמות גופם, והעיסוק בנשק בלתי חוקי גורם גם לפגיעה בעקרון שלטון החוק. הוא ציין כי הנשק נתפס בין רגליו של הנאשם, תוך ניסיון להכניסו אל תוך גבולות המדינה. התובע התייחס גם לטיבו של הנשק שנתפס. הוא טען כי השימוש בו עלול להביא לתוצאה קטלנית, וכי העובדה שמדובר בנשק מאולתר שהוא מדויק פחות מנשק תקני עלולה להכביר את הסכנה הנשקפת ממנו. הוא הוסיף כי העובדה שמדובר בנשק מאולתר מקשה על האפשרות להתחקות אחריו ומאפשרת טשטוש עקבות, וציין כי מדובר בתת מקלע, שהוא נשק בעל פוטנציאל התקפי.

התובע עמד על מגמת ההחמרה בענישה על עבירות הנשק בשנים האחרונות, הבא לביטוי גם בהתערבות של בית המשפט העליון בפסקי דין של הערכאות הדיוניות, ובתיקון לחוק אשר אינו חל במקרה זה אך יש בו כדי לבטא את רוח המחוקק. הוא הפנה למספר פסקי דין וביקש לקבוע מתחם ענישה בין 30-60 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית.

3. אשר לעונשו של הנאשם, ב"כ המאשימה ציין כי לחובתו הרשעה בעבירה של הפרת הוראה חוקית משנת 2020. לזכותו של הנאשם עומדת הודאתו במיוחס לו ולקיימת האחריות. הוא הפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה מסוכנות גבוהה הנשקפת מהנאשם. כמו כן עמד על הצורך בהרתעת היחיד והרתעת הרבים.

ב"כ המאשימה התייחס לגזר דינו של עבדאללה אבו עסב, שותפו של הנאשם, אשר נדון לשנת מאסר בת"פ 34737-09-21. הוא טען שלא ניתן ללמוד מגזר דין זה לעניינו, ראשית משום שגזר הדין אינו חלוט ונשקלת אפשרות לערער עליו. שנית משום שבית המשפט שגזר את דינו של אבו עסב סבר שיש מקום להבחין בין שני המעורבים וחלקו של אבו עסב קטן מחלקו של הנאשם שבפני. ושלישית משום שעל אבו עסב הוטלה גם ענישה כלכלית, כאשר רכבו חולט ונגרם לו נזק.

התובע טען כי יש למקם את הנאשם שבפני באמצע מתחם הענישה, ולגזור עליו עונש בהתאם, כולל מאסר על תנאי וקנס.

4. **ב"כ הנאשם** טען כי אין להטיל על הנאשם עונש חמור מזה שנגזר על שותפו, ולכל היותר יש להשוות ביניהם. הוא ציין כי בגזר דינו של אבו עסב נקבע כי אין משמעות לעובדה שהנשק נמצא בין רגליו של הנאשם שבפני. לעניין חילוט רכבו של השותף טען הסניגור כי שווי הרכב כ-16,000 ₪, סכום שאינו משמעותי ואינו צריך להתבטא בתוספת לתקופת המאסר, ולכל היותר ניתן להטיל גם על הנאשם שבפני ענישה כספית.

לעניין מתחם הענישה טען הסניגור כי הנשק הוחזק על ידי הנאשם זמן קצר מאד, משעות הערב של יום 2.8.21 עד תפיסתו ביום 3.8.21 שעה 00:03. הוא הוסיף כי בכתב האישום אין כל אינדיקציה לגבי מטרת החזקת הנשק, לא ניתן לייחס לנאשם מטרה כלשהי בנשיאת הנשק, ואין לקשור בין החזקתו לפני חודשים רבים לבין המתיחות השוררת כיום במדינה.

הסניגור התייחס גם לטיב הנשק, תת מקלע מאולתר, וביקש לדחות את הטענה שנשק שאינו תקני מסוכן יותר מנשק תקני. הוא ציין כי הנשק נתפס ללא מחסנית ותחמושת, כך שלא היתה אפשרות לשימוש מידי בו. הסניגור הדגיש כי הערך המוגן של שמירה על חיי אדם לא נפגע. הסניגור הפנה למספר פסקי דין, וכן לגזר דינו של השותף אבו עסב, בו נקבע מתחם בין 12-24 חודשי מאסר והנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

5. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הסניגור ציין כי הנאשם היה בן 21 בעת ביצוע העבירה. הוא הודה וחסך זמן. הנאשם סטודנט שנה רביעית בפקולטה לחשבונאות באוניברסיטת ביר זית, הוא נחקר חקירה ממושכת על ידי השב"כ, ושילם מחיר גבוה על מעשיו. הנאשם בן למשפחה של אקדמאים ובעלי מקצועות חופשיים. משפחתו של הנאשם גינתה את מעשיו וכעסה עליו, והדבר מבטיח שלא יחזור על מעשיו.

לעניין התסקיר ביקש הסניגור להבהיר כי הנאשם אינו חוזר בו מהודעתו, וכי מה שפורש על ידי קצין המבחן כקושי בקבלת אחריות נובע מכך שהנאשם נשאל על מטרת השימוש בנשק ושאלות שאינן קשורות ישירות לעבירה, ולגביהן לא שיתף פעולה. הוא הבהיר כי הנאשם אינו מכחיש את אחריותו לעבירה, אלא סירב לדבר עם שירות המבחן על תכניותיו לגבי הנשק.

לאור כל אלה ביקש ב"כ הנאשם לגזור על הנאשם לכל היותר את העונש שנגזר על חברו אבו עסב.

תסקיר שירות המבחן

6. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הוא גדל בשכונת עיסוויה להורים משכילים ומשפחה תומכת המקיימת אורח חיים נורמטיבי. עם זאת, בהתייחס לאירוע נשוא כתב האישום, הנאשם התקשה להכיר באחריותו למעשים המיוחסים לו וביטא עמדה קורבנית ביחס לנסיבות שהביאו למעורבותו. הוא טען כי לא ידע על הימצאותו של

הנשק ברכב בו נסע. בשל הקושי לשאת באחריות, נמנע שירות המבחן מהמלצה בעניינו של הנאשם.

הנאשם עצמו הבהיר כי הוא עומד מאחורי הודעתו בבית המשפט. לדבריו נוצרה אי הבנה כאשר קצין המבחן שאל אותו על מטרת החזקת הנשק, ולו לא היתה כל מטרה. אולם הוא הודה בעבירה שיוחסה לו.

מתחם העונש ההולם

7. כלי נשק הוא חפץ מסוכן, שהשימוש העיקרי בו הוא לצורך המתת אדם, גרימת פגיעה גופנית חמורה לאדם או איום בפגיעה כזו. אין צורך להכביר מילים באשר לסכנה הנשקפת מהחזקה של כלי נשק הנעשית על ידי מי שאינם מורשים לכך, שלא למטרות ראויות כגון הגנה על בטחון המדינה או על שלום אזרחיה.

מזה שנים שפסיקת בית המשפט העליון, ויתר הערכאות בעקבותיה, עומדת על הצורך בענישה מחמירה בעבירות נשק, כאשר הכלל הוא שבגין עבירות אלו העונש הראוי הוא בדרך כלל מאסר בפועל. בית המשפט עמד על הסכנה הנשקפת מהימצאות כלי נשק בידי גורמים שאינם מורשים, במיוחד כאלה העלולים לעשות בו שימוש, ולפיכך על הצורך בהעלאת רף הענישה בעבירות הנשק לסוגיהן שהפכו כבר ל"מכת מדינה". לעניין זה אפנה, לדוגמא, לע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' יונס סובח** (5.11.19) פסקה 17; ע"פ 2251/11 **ג'מאל נפעה נ' מדינת ישראל** (4.12.11); ע"פ 6989/13 **חנא פרח נ' מדינת ישראל** (25.2.14), ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' עבד אלכרים סלימאן** (19.1.14), ועוד.

8. לאחרונה נפסק בע"פ 6068/21 **מדינת ישראל נ' אברהים פקיה** (19.12.21):

"יש להדגיש את החומרה היתירה שנודעה לביצוע עבירות נשק, על כל סוגיהן ומיניהן. במסגרת פסק הדין בע"פ 4595/13 **זובידאת נ' מדינת ישראל** (6.7.2014) בית המשפט קרא למחוקק לשקול את החמרת הענישה בעבירות נשק. בהמשך לכך, בשנת 2018 תיקן המחוקק את סעיף 340א לחוק העונשין והחמיר את העונש הקבוע בצידה של עבירת ירי מנשק חם (ראו: הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 132) (ירי מנשק חם), התשע"ח-2018, ה"ח 1223). זאת, כצעד נוסף למלחמה בתופעת השימוש בנשק ופוטנציאל הנזק הכרוך בכך.

בהמשך לתיקון זה, בית משפט זה הדגיש בפסיקתו פעם אחר פעם, כי עבירות הנשק הפכו לחזון נפרץ, המביא לעיתים מזומנות לפגיעה בחיי חפים מפשע. בהתאם לכך, בית משפט זה שב וקבע כי החמרת הענישה בגין עבירות אלו היא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי להרתעת הציבור מפני ביצוען (ראו מיני רבים: ע"פ 4406/19 **מדינת ישראל נ' סובח**, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 **מג'יד נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (21.10.2018)).

לגישה מחמירה זו מתווספת חומרה יתירה בעניינו בגין העובדה כי המשיב לא פעל להסגרת הנשק בו השתמש לידי המשטרה עד עצם היום הזה. כפי שציינתי בעבר, כלי נשק אשר אינם נמצאים בידי רשויות החוק עלולים לשמש לפעילות עבריינית המסכנת את שלום וביטחון

הציבור, ואף לשרת גורמים עוינים לפעילות על רקע ביטחוני (וראו ע"פ 4530/19 ג'זאוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (11.8.2019)).

9. לעניין הפסיקה הנוהגת, אני מפנה לפסקי דין שפורטו בגזר דינו של השותף עבדאללה אבו עסב. אוסיף עליהם:
- ע"פ 135/17 סמיר בסל נ' מדינת ישראל (8.3.17) - המערער הורשע בהחזקת ונשיאת נשק, תת מקלע מאולתר ומחסנית, אותם החזיק לבקשת קרוב משפחתו במקום מסתור ולאחר מכן העבירם לקרוב משפחה אחר. בבית המשפט המחוזי נדון המערער ל-12 חודשי מאסר בפועל, ובערעור הוחמר עונשו ל-18 חודשים. בין הנימוקים צויין כי נשק המתגלגל מיד ליד עלול להגיע לידי עבריינים, והמשיב הוציא את הישק מרשותו והעבירו לאחר מבלי לדעת למה ישמש. עוד צויין כי המשיב לא נטל אחריות למעשיו אלא הטילה על אחרים, וכי נגרר למעשים המסכנים את שלום הציבור ובטחונו.
 - רע"פ 7344/18 מוחמד מג'יד נ' מדינת ישראל (21.10.18) - המבקש החזיק בביתו חפץ דמוי רובה סער ומחסנית תואמת בתוך תיק. בבית משפט השלום נדון לעונש של 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים, ובערעור לבית המשפט המחוזי הוחמר עונשו ל-8 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור נדחתה מאחר שלא מתקיימות נסיבות המצדיקות ערעור שני, ומאחר שפסק הדין מאוזן ונותן ביטוי לחומרה היתרה בעבירות הנשק, המחייבת בדרך כלל ענישה של מאסר מאחורי סורג ובריח.
 - ע"פ 2398/14 ענאן אלהזייל נ' מדינת ישראל (8.7.14) - המערער הורשע בהחזקת נשק ותחמושת, כשהחזיק ברכבו בקופסה גלויה אקדח ובו מחסנית עם 8 כדורים וקופסת כדורים נוספת. בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם של 10-24 חודשי מאסר והמערער נדון ל-13 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. המערער בן 29, נשוי ואב לילדים, בעל הרשעות בעבירות אלימות. ערעורו נדחה תוך התייחסות גם למדיניות ההחמרה בעבירות נשק.
 - ת"פ (מחוזי י-ם) 52515-03-20 מדינת ישראל נ' מורשד סנדוקה (19.10.20) - נאשם 2 הורשע בעבירה של החזקת נשק, תת מקלע מאולתר ברכבו. נקבע מתחם של 7-20 חודשי מאסר, והנאשם, צעיר נורמטיבי, נדון ל-7 חודשי מאסר ועונשים נלווים.
 - ע"פ 6068/21 מדינת ישראל נ' אברהים פקיה (19.12.21) - המשיב הורשע בנשיאת נשק וירי במקום מגורים, בסמוך לחתונה. לחובתו עבר פלילי מכביד. נקבע מתחם בין 14-36 חודשי מאסר. עונשו של המשיב הוחמר מ-14 חודשי מאסר בפועל ל-25 חודשים ועונשים נלווים.
 - ע"פ 8320/21 מדינת ישראל נ' מחמד בסילה (28.12.21) - המשיב הוביל והחזיק בביתו נשק דמוי רובה סער M-16 וחלקי נשק נוספים, החזיקם בביתו 3 שבועות, פירק וניקה את הנשק. על אף נסיבות מקלות, קיום אורח חיים נורמטיבי והעובדה שמדובר בנשק שהנאשם מצא ולא יזם את החזקתו, ללא עבירות נלוות לעבירות הנשק, בית המשפט קיבל ערעור על קולת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על 14 חודשי מאסר בפועל במקום 7 חודשים.

10. בעניינו, מדובר בנשק מסוג תת מקלע, נשק ארוך שיש בו סכנה רבה. הנשק הובא מהשטחים אל תוך מדינת ישראל, כך שאילו בוצעה העבירה עד תומה היה מתאפשר שימוש בו בשטח מדינת ישראל. הנאשם עצמו הוא שהסתיר את הנשק בין רגליו, אם כי הנסיעה היתה ברכב של חברו ולא ניתן לקבוע כי חלקו של אחד מהם חמור יותר משל האחר. מדובר בנשק שאינו תקני, ולפיכך, מחד גיסא הוא ככל הנראה פחות איכותי, ומאידך גיסא הוא מאפשר ירי מבלי להשאיר עקבות ברורים.

לנוכח כל האמור אני מצטרפת לקביעת המתחם בעניינו של השותף, וקובעת גם בנסיבות התיק שבפני מתחם הנע בין שנה אחת לשתי שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

העונש הראוי לנאשם

11. הנאשם צעיר בראשית שנות העשרים לחייו, סטודנט לחשבונאות, בן למשפחה משכילה ותומכת. הוא הודה במיוחס לו, הכיר באחריותו וחסך זמן. מאידך גיסא, לנאשם הרשעה קודמת בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית שבוצעו בשנת 2020, כך שאין מדובר במעידה חד פעמית. שירות המבחן לא בא בהמלצה בעניינו של הנאשם, ועל פי התסקיר נטילת האחריות על ידו היתה חלקית. שמעתי את הסבריו של הנאשם ובא כוחו, אולם גם מהם עולה שהנאשם לא היה מעוניין לשתף את קצין המבחן בכל הנסיבות הרלוונטיות, ומכל מקום בסופו של דבר אין בפני המלצה שיקומית או חיובית של שירות המבחן.

לנוכח האמור עונשו של הנאשם צריך להיות בחלק התחתון של מתחם הענישה, אך לא בתחתיתו ממש. תוצאה זו מתיישבת גם עם גזר דינו של השותף ועם עקרון אחדות הענישה.

12. לאור כל האמור עונשו של הנאשם יהיה כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים, שיימנו החל ממעצרו של הנאשם.

2. מאסר על תנאי ל-8 חודשים למשך 3 שנים על כל עבירת נשק.

3. קנס בסך 5,000 ₪ שישולם תוך 3 חודשים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"ב, 26 אפריל 2022, במעמד הצדדים.